

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

Han så så vred ud, hvad han jo slet ikke plejer. Han havde omhyggeligt noteret ned, hvad han her ville sige, og det skulle altså frem. Jeg tror, hr. Niels Matthiasen skulle have ladet være med det. Hvis vi ser på, hvad der er gennemført af kulturpolitiske love, så står det antal mere end rigeligt mål med, hvad der blev gennemført i min nærmeste forgængers tid. Prøv bare at se på antallet. Derudover er det stillet i udsigt, at vi i denne samling skal revidere to museumslove, at vi skal have film- og biografloven til revision, og at vi eventuelt får radioloven frem foruden biblioteksloven. Så har vi næsten været hele repertoiret igennem. Sammenholder man det med de love, der er gennemført i de foregående samlinger, så tror jeg ikke, hr. Niels Matthiasens karakteristisk af regeringens kulturpolitik holder.

Når hr. Niels Matthiasen begynder at diskutere procenter, må han huske, at det netop drejer sig om år, hvor den sociale sektor og uddannelsessektoren eksploderer, hvor udgifterne stiger med milliardbeløb, hvorfor det kan være meget svært for et ministerium som vort at holde den procentvise andel. Men der er andre ministerier, der deler skæbne med os netop på dette felt. Kritikken hviler på et for let grundlag, hvilket jeg tror man vil erkende, hvis man kigger nærmere på de tal. Vi er jo bundet til at gennemføre disse vældige skridt frem på det sociale og det uddannelsesmæssige område, for her er automatikken knyttet til den talmæssige vækst, der finder sted. Dette argument kan man ikke på samme måde bruge på det kulturpolitiske felt.

Jeg vil gerne sige én ting til, idet jeg regner med, vi kommer tilbage til det, for jeg ser gerne, at vi diskuterer: jeg mener ikke, vi yder nok på det kulturelle område. Jeg vil bare ikke gerne have, man bruger stærkere ord, end man kan stå ved. Der skal være rimelighed i den måde, hvorpå man fremstiller tingene.

Der er en tendens, som jeg mener er meget afgørende for os, når det drejer sig om fremtiden. Vi oplever næsten hver eneste dag — ellers læs aviserne — hvordan der rejses kritik imod den ene eller den anden ytringsform, som staten finansierer. Det er vi enige om at vi må acceptere, fordi vi er enige om, at vi må have den tolerance. Vi må accep-

tere ting, vi ikke kan godtage, som vi ikke personligt synes om. Vi må acceptere, at staten ikke kan sættes til at dirigere kunstlivet. Vi må være parat til at yde støtte, men vi kan ikke sidde og bestemme retningerne, for så lurer ensretningen om hjørnet, og så ved vi, hvad der kan ske, hvis de forkerte folk får fat i tøjlerne.

Det står for mig som en opgave, om vi ikke kan drage folk i højere grad ind i forståelse for kulturpolitikken, og derfor har vi fra kulturministeriet taget skridt til i højere grad at inddrage kommuner og amter i bestræbelserne. Hvis man så siger, at det ikke koster penge, så synes jeg, det er for let at komme om ved det, for det koster naturligvis penge i kommunerne og i amterne. Det er mig bekendt, at man på amtsbudgetterne nu opererer med beløb, der er afsat til kulturelle formål.

Når vi fra kulturministeriet tager disse møder, disse forhandlinger, så er det, for at vi i højere grad kan få det ud på det lokale plan. Det er jo dér, det afgøres, om der virkelig skal ske en kulturel udvikling. Det afgøres ikke ved, at vi har nogle statsinstitutioner. Det skal også til, men det er altså ikke det eneste. Jeg mener, vi i høj grad må sætte ind just på det lokale plan for at få folk inddraget i forståelsen af alt det, der har med kunstformidling at gøre. Her tror jeg at hovedindsatsen skal gøres.

Det er et arbejde, der ikke nødvendigvis behøver at give sig udslag i lovændringer på alle områder. Der er områder inden for det kulturpolitiske, hvor vi ikke er i stand til at klare os ved lovparagraffer, men hvor vi simpelt hen må se, om vi kan få ting til at gå i gang. Her tænker jeg ikke mindst på alt det, der har med miljøerne at gøre. Her er en opgave. Vi må prøve på at interessere de enkelte borgere mere for problemløsningerne, end vi i øjeblikket har gjort det. Der er tendenser til en større forståelse for det medansvar, man har her, og det ville glæde mig kolossalt meget, om vi fik en folkebevægelse, der svarer til den, vi havde, da vi lavede forsamlingshusene, så folk sagde: nu vil vi prøve på at finde frem til løsninger af de samværsproblemer, vi har, de ønsker, vi har om i højere grad at kunne mødes og drøfte tingene i fællesskab og udfolde vore interesser i fællesskab.

Det er kulturpolitiske problemer, som jeg